

PAULA MCLAIN

ÇOK SATAN

PARİS'TEKİ EŞ

YAZARINDAN...

GÜNEŞİ *Kuşatmak*

ROMAN

Remzi Kitabevi

PAULA McLAIN

G Ü N E Ş İ
Kuşatmak

Türkçesi
Figen Yanık

Remzi Kitabevi

GÜNEŞİ KUŞATMAK / Paula McLain
Özgün adı: *Circling the Sun*

© Paula McLain, 2015

Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 2015
Yayın hakları, Kayı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır.

Her hakkı saklıdır.
Bu yapının aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Editör: Seyhan Cengiz
Kapak tasarımı: Laura Klynstra
Kapak fotoğrafı: © Ilina Simeonova / Trevillion Images

ISBN 978-975-14-1713-8

BİRİNCİ BASIM: Nisan 2016

Kitabın basımı 3000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Remzi Kitabevi A.Ş. basım tesisleri
100. Yıl Matbaacılar Sitesi, 196, Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 10648

*Aileme – sonsuz sevgi ve
teşekkürlerimle–
Ve benim Leydi D'm,
Letti Ann Christoffersen'a*

“İzlemeyi öğrendim, umutlarımı kendiminkinden başka ellere bırakmayı da. Ve başıboş dolaşmayı öğrendim. Hayal kuran her çocuğun bilmesi gereken şeyi –aşılamayacak, ötesine geçilemeyecek ufuk olmadığını– öğrendim. Bunları bir çırpıda öğrendim. Ama çoğu şeyin anlaşılması daha zor oldu.”

— BERYL MARKHAM, *West with the Night*

“Henüz elimizdeyken yapmalı, şu hayatta bir iz bırakmalıyız.”

— KAREN BLIXEN

4° K

Sudan

Albert Gölü

Uganda Protektorası

Kyogo Gölü

Basinga Gölü

Elgan Dağı

Kitale

Eldoret

Baringo Gölü

Nanyuku

Nakuru

Molo

Njoro

Gilgil

Nyeri

Naivasha

Thika

Nairobi

Ngong

Magadi

Athi

Düzlükleri

EKVATOR 0°

Viktorya Gölü

Masai Mara

Koruma Alanı

Serengeti

Tanganika

Natron Gölü

Meru Dağı

Arusha

(Kikuyu
Dans Kalkanı)

4° G

B

K

G

D

0

100 mil

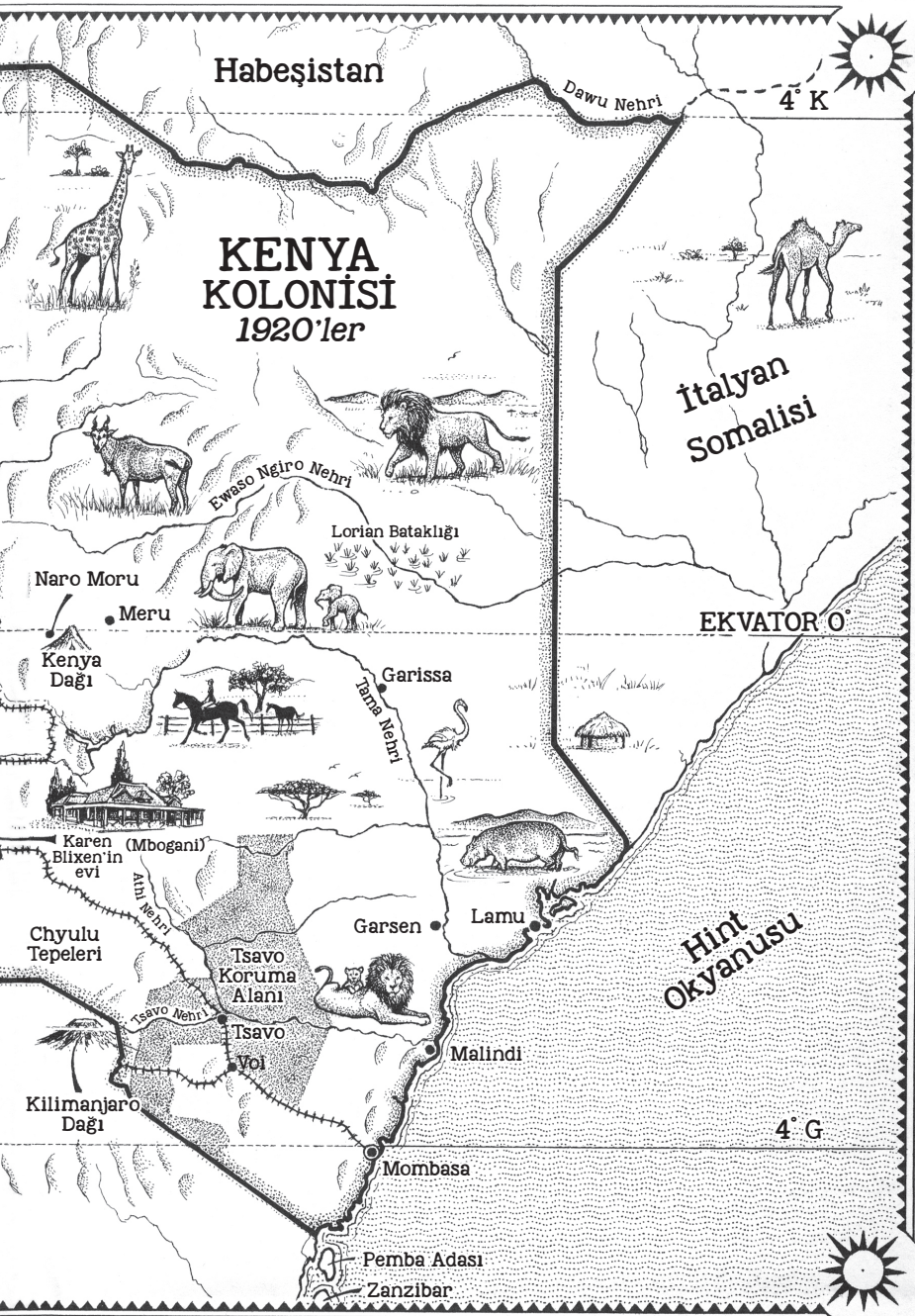
0

100

kilometre

Laura Hartman Maestro ©2015

ÖNSÖZ

4 Eylül 1936,
Abingdon, İngiltere

Gümüş kanatlı Vega Gull, parlak çivit mavisi renginde; gördüğüm tüm kuşlardan daha muhteşem ve bir biçimde bana ait, onu ben uçuracağım. Adı, *The Messenger*. İmkânsız gibi görünen bir şeyi başarması; okyanusu, üç bin altı yüz millik o karanlık çırpıntıyı, o büyük boşluğu tek seferde aşması ve beni de yanında götürmesi için tasarlandı; büyük bir özenle, maharetle inşa edildi.

Ona alacakaranlıkta biniyorum. Günlerdir süren fırtına pistin belini bükmüş; aydınlatma adına cılız, bitkin bir ışık var şu anda pistte. Yağmur, Gull'ın kanatlarında trompet çalıyor ve rüzgâr her iki yanını birden dövüyor; yine de bana bunun önümüzdeki bir ay içinde bulabileceğim en iyi hava olduğu söyleniyor. Havadan çok uçağın yükü kaygılandırıyor beni. Gull'in gövdesi, ilave yakıt tanklarını taşıyabilecek biçimde, özel olarak tasarlandı. Tanklar kanatların altına ve kabinin içine sabitlendi. Koltuğumun çevresinde sımsıkı bir duvar oluşturan tankların mini valfini uçuş esnasında uzanıp iki parmağımla indirip kaldırayabileceğim. Hava boşluğu oluşmaması için, tankın birindeki yakıt tamamen bitmeden diğerini açmamam gerektiği tembih edildi. Motor birkaç saniyeliğine donabilir, ama sonra yeniden çalışmış. Bunun böyle olacağına güven-

mem gerekiyor. Daha başka bir sürü şeye güvenmem gerektiği gibi.

Asfalt pistin üstündeki su birikintileri birleşip küçük bir göl büyüklüğüne ulaşmış, yüzeyi köpük beyazı. Karşıdan, hiç ara vermemecesine, azgın bir rüzgâr esiyor; gökyüzü kara kara düşünen alçak bulutlarla kaplı. Birkaç gazeteci ve bazı dostlarım beni yolcu etmeye geldi, ama ortam inkâr edilemeyecek kadar kasvetli. Yapmak üzere olduğum şeyin gerçek niteliğini bilen herkes beni vazgeçirmek için uğraştı. Bugün değil. Bu yıl değil. Rekor kaçmıyor, hava daha uygunken de yapabilirsin –fakat artık geri dönemeyeceğim bir noktadayım. Küçük yiyecek sepetini yerine yerleştiriyor, brendi dolu matarayı uçuş tulumumun arka cebine tıktırıyor ve daracık kokpite sığışıyorum. Kolumda şimdiye dek bu özel cesareti gösterip hayatta kalabilmiş tek pilot olan Jim Mollison’ın ödünç saati ve yanımda Abingdon’dan New York’a, Atlantik boyunca izleyeceğim rotanın izini süren; üzerinden geçeceğim buz gibi suların tümünü gösteren, ama boşluktan, yalnızlıktan ve korkudan hiç söz etmeyen bir harita var. Oysa onlar da diğer her şey kadar gerçek ve yolculuk boyunca bunların içinden geçmek zorundayım. İç bulandırıcı hava boşluklarının, türbülansların tam içinden geçeceğim, çünkü rotanızı korkularınıza göre belirleyemezsiniz. İnsan, korkularından kaçamaz ve bu iyi ki de böyle. Bazen bizi bileyen ve değiştiren tek şeyin meydan okumalarımız olduğunu düşünüyorum– bir mil uzunluğunda bir pist ve 900 kiloya yakın yakıt. Kara bulut filoları gökyüzünün her köşesini zorluyor ve ışık her geçen dakika azalıyor. Bu yolculuğu başarmak ve aynı insan olarak kalmak mümkün değil.

Pozisyonumu sabitleyip kumanda koluna abanıyorum ve gümbürdeyerek, önce fotoğraf makineli seyircileri, sonra da beni geri dönüş yok anlamına gelen kırmızı bayrağa doğru götüren bir dizi pist işaretini geçiyorum. Pistim tamı tamına bir mil, bir santim bile fazlası yok. Ve Gull belki de başaramayacak; bu da ihtimal dâhilinde elbette. Onca planlama ve emekten sonra o kah-

redici ihtimal gerçekleşebilir, Gull bir kelebekten ziyade bir fil gibi davranıp yerinden oynamayabilir ve ben de daha başlamadan başarısızlığa uğramış olurum. Ama henüz değil. Önce, elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

Beş yüz fit sonra uçağın kuyruğu ağır ağır yükselmeye başlıyor. Yerçekiminin direncini, uçağın inanılmaz ağırlığını hissederek onu hızlanmaya zorluyorum ve kırmızı bayrağa gidecek yaklaştığımı da, görüyor, biliyorum. Derken kumanda ve irtifa dümenleri nihayet canlanarak Gull'ın burnunu yukarı kaldırıyor ve Gull yeryüzünden ayrılıyor –ok gibi, dümdüz. Sonuç olarak, o bir kelebek. Kararan gökyüzünü ve gri-yeşil ekose- li Swindon'ın üzerindeki yağmuru tırmanıyoruz. Önümüzde İrlanda Denizi uzanıyor; tüm o koyuluk, o karanlık sular kalbi- mi ele geçirip durdurmak için alesta bekliyor. Şu titrek ışıklar, Cork şehri Labrador'un iri kıyım karanlığı. Görevini yerine getiren motorun kesintisiz uğultusu.

Burnum zıplıyor; sağanağın içinden zorlukla sürüyor, sıkıştı- ran havanın zangırtısına meydan okuyarak, yükselmek için taar- ruza geçiyorum. Pilotluk konusunda doğuştan yetenekliyim ve bunun için gerekli tecrübeye de sahibim, ama daha gizemli ve önemli bir şey var: Bunu neden yapıyorum ve hep yapmak is- tedim? Neden bu pırpır pervaneye, bu vernikli keten kanatlar- la karanlıkta otuz altı saat uçup adımı gökyüzüne işlemeye yaz- gılıyım?

İlk olarak iki yıl önce, Nyeri'deki gürültülü, sedir ağacından lambri kaplı Beyaz Gergedan barında gündeme gelmişti bu zor- lu iddia. Tabağımda, üzeri biber taneleriyle beneklenmiş biftek; her biri küçük parmağım inceliğinde, blanşe edilmiş kuşkon- maz filizleri ve hepimizin kadehinde koyu kırmızı bordo şarabı. Derken, menünün son yemeği gibi, JC Carberry'den bir iddia. *Atlantik'i bu yakadan, İngiltere'den Amerika'ya, tek başına geç- meyi kimse başaramadı; ne kadın ne de erkek. Ne dersin Beryl?*

Mollison, iki yıl önce, benzer bir rotada okyanusu aşamamış, girişimi istenen sonucu vermemişti. Bu mesafenin üstesinden gelecek uçağı hayal etmek dışında, pek bir şey yapan da olmamıştı, ama JC'nin, harcayabileceğinden daha çok parası ve içinde Macellan ya da Peary'dekine benzer bir kıvılcım vardı. Ve şimdi soruyordu: Engin bir okyanus; binlerce millik buz gibi, bakir hava; tertemiz bir keşif alanı, ama daha ortada uçak yok. *Denemek ister misin?*

JC'nin gözleri akik taşı gibiydi. Gözlerinin parıldamasını izledim ve beyaz ipek giysisi, mükemmel ondüleli saç stiliyle, güzel karısı Maia'nın da orada olması gerektiğini düşündüm; ama Maia yıllar önce, rüzgârsız, fırtınasız bir günde, Nairobi yakınlardaki basit bir uçuş dersinde ölmüştü. Onun ölümü bizi yakından sarsan ilk havacılık trajedisiydi, fakat sonuncusu olmadı. Diğer pek çok sevgili hayalet, geçmişin içinden ıslıl ıslıl parlıyor; ışıkları göz kırparak şarap kadehlerimizin kenarlarında oynanıyor, bize ne denli gözü kara ve muhteşem olduklarını hatırlatıyorlardı. Aslında bu hatırlatmaya hiç ihtiyacım yoktu. O hayaletleri bir an bile unutmamıştım –ve nedense, JC'nin gözünü dikip bana baktığını görünce, onları daha da yakınımaya çekmeye hazır olduğumu hissettim. *Evet*, dedim ve ardından bir kez daha tekrarladım: *Evet*.

Gökyüzü son ışık kırintılarından da arınmak üzere; sonrası yalnızca yağmur ve benzin kokusu. Deniz seviyesinden iki bin fit yükseklikte uçuyorum; yaklaşık iki gün boyunca da uçmaya devam edeceğim. Yoğun bulut kümeleri ayı ve yıldızları yutmuş –karanlık öylesine katıksız ki, önümdeki panelde yanıp sönen göstergelere göre uçmaktan başka çarem yok; solgun ışıklı kadranı pür dikkat takip etme zorunluluğu yorgunluğu unutturuyor. Telsizim yok, bu yüzden motorun ve arkadan burnuma doğru saatte 75 km hızla esen rüzgârın sesi ve gücü huzur veriyor. Tanklardaki yakıtın şırıltısı ve çalkantısı da huzur veriyor, ta ki

dört saatin sonunda motor aniden teklemeye başlayınca dek. Motor öksürüyor, vınıyor ve sonra tükeniyor. Sessizlik. Yükseklik göstergemin ibresi fırl fırl dönmeye başlıyor ve şok edici bir hızla irtifa kaybediyorum. Hipnotize olmuş gibiyim, ama zihnim dursa da ellerim ne yapması gerektiğini biliyor. Sadece tankın küçük valfine uzanıp şalteri açacağım ve motor yeniden çalışacak. Tabii ki çalışacak. Sakin olmaya çalışarak parmaklarımın gümüş rengi kolu bulmasını sağlıyorum. Kolu açık konuma getirince güven verici bir ‘çıt’ sesi geliyor, ama motorda bir hareket olmuyor. Gull, irtifa kaybetmeye devam ediyor; bin yüz fit, sonra sekiz yüz fit. Daha da alçalıyor. Bir an etrafımdaki bulutlar aralanıyor; suyun dehşet verici ışıltısını ve köpüğünü görüyorum. Dalgalar yukarı çıkıyor, dipsiz gök bizi aşağı itiyor. Sarsılmamaya ve paniklememeye çalışarak gümüş renkli kolu bir kez daha çeviriyorum. Kendimi, elimden geldiğince, her şeye hazırlamıştım, ama insan ölüme tamamen hazır olabilir mi? Yeryüzünün uçarak ona doğru geldiğini gördüğünde, Maia hazır mıydı? O berbat günde Voi üzerinde uçarken Denys hazır mıydı?

Sol kanadımın yakınında bir yıldırım cazırdıyor; Noel süsleri kadar parlak, havayı elektrikleendirerek –ve birden bütün bunların daha önce de olduğu, belki de pek çok kez olduğu hissi- ne kapılıyorum. Belki de ben hep buradaydım, kendime doğru baş aşağı düşerek. Altımda acımasız, şiddetle çarpan dalgalar; beni bekliyorlar, ama ben Kenya’yı düşünüyorum. Rift Vadi’mi – Longonot’u ve Menengai’nin tırtıklı ağzını. Yanardöner pembe bedenli flamingoları ile Nakuru Gölü’nü; yüksek ve alçak bayırları, Kekopey ve Molo’yu, Njoro’yu ve Muthaiga kulübünün ıslıl ıslıl çayırını. Bunun imkânsız olduğunu biliyorum, ama sanki oraya gidiyormuş gibiyim –sanki pervane yılları bölüp beni özleştirerek hem geriye götürüyor hem de hiç durmadan ileri.

Karanlığın içinde, hiçbir şey görmeden, hızla aşağı yuvarlanırken *Ah! Bir yolunu bulup eve döndüm işte* diye düşünüyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Toplumsal önyargılara karşı direnen cesur bir kadının romanı...

Büyük ilgi gören ve haftalarca çok satanlar listesinde yer alan *Paris'teki Eş'in* yazarı Paula McLain, *Güneşi Kuşatmak* adlı romanında bizi 1920'lerin sömürge Kenya'sında bir yolculuğa çıkarıyor. McLain'in bu seferki kahramanı Beryl Markham, bir kadın pilot olarak rekorlara imza atmış, korkusuz, büyüleyici sıradışı biridir...

Küçük yaşta ailesiyle Afrika'ya gelen ve annesi onları terk edince, arazilerinde yaşayan kabile çocuklarıyla bir arada büyüyen Beryl, vahşi doğayı tutkuyla seven cesur bir genç kadına dönüşür.

Beryl, hayal kırıklıklarıyla sonlanan başarısız ilişkilerinden sonra kendini karizmatik safari avcısı Denys Finch Hatton ve *Out of Africa* kitabının yazarı Karen Blixen'la tutkulu bir aşk üçgeninin içinde bulur. Hatton'a duyduğu aşk, Beryl'in gerçek kimliğini bulmasını sağlayacak ve göklerdeki kaderini çizecektir.

Yirminci yüzyılın başlarında Afrika'nın görkemli doğasında geçen bu roman, çağının ilerisinde giden bir kadının olağanüstü maceralarını gözler önüne seriyor.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1713-8

9 789751 417138